

ПРОБЛЕМА ЯКОСТІ ОСВІТИ В УПРАВЛІННІ ЗАКЛАДОМ ОСВІТИ

У статті з'ясовано проблеми якості освіти в управлінні загальноосвітнім закладом освіти.

Ключові слова: якість освіти, управління, соціальні цінності.

Сьогодні дуже популярною темою наукового обговорення вважається проблема якості освіти. На нашу думку, найважливіші фактори новизни такі:

1) головна відмінність нового уявлення про освіту (і про якість) полягає в тому, що ми розглядаємо поняття “освіта” як не рівнозначне навчанню, де останнє – тільки частина освіти;

2) результати академічних знань стають все менш головними показниками якості освіти; їм на зміну приходять такі показники, як: сформованість стійкої мотивації пізнання, здатність до самоосвіти усвідомлення необхідності освіти впродовж усього життя, ступінь розвитку особистості;

3) принципово новим є тлумачення терміна “якість освіти” як співвідношення мети та результату, як засобу досягнення мети за умови, що мета спрогнозована на розвиток особистості, чого не було раніше (загальновідома практика, коли цілі передбачають одне, результати дають інше, а тому їх неможливо навіть зіставити);

4) за сучасним трактуванням якості освіти визначається рівень вихованості особистості;

5) ніколи раніше якість освіти не оцінювалася з позицій, якою ціною досягнуто ті чи інші його показники; зараз до якості освіти відносять негативні ефекти або наслідки освіти як обов'язкової складової;

6) за нового трактування якості освіти вона визначається справді якісною, якщо людина навчається і виховується на максимально можливому для неї рівні. Тож можна оцінювати роботу не тільки “елітних” закладів освіти, де навчається талановита, обдарована частина суспільства, а й закладів освіти, в яких навчаються люди з обмеженими можливостями, де основою є корекційно-розвивальне навчання;

7) можна говорити про вирівнювання соціально значущих оцінок якості освіти, що дають змогу уникати суперечностей між особистостями, які схильні до розумової діяльності, та тими, хто має здатність до інших видів діяльності та досягає в них значних здобутків, що приведе до рівної соціальної цінності, і тих, хто професійно займається наукою, і тих, хто керує виробництвом чи будь-якою галуззю народного господарства або професійно володіє будь-якою робочою спеціальністю;

8) за нового тлумачення якості освіти пріоритетним стає виховання в освіті, що є дуже важливою умовою розвитку суспільства;

9) з'являється можливість розрізняти й аналізувати показники якості освіти на різних рівнях: шкільному, вузівському, муніципальному, регіональному [3, с. 157].

Мета статті полягає в обґрунтуванні проблеми якості освіти в управлінні загальноосвітнім закладом освіти.

Якість освіти особистості ми визначаємо як співвідношення мети та результату освітньої діяльності. Жодні результати не можна визнавати добрими, якими б значними вони не були, якщо той, хто навчається, може досягти більшого, та жодні результати, якими б незначними вони не були, не можна визнавати поганими, якщо вони відповідають максимальним можливостям особистості. Якість освіти передбачає зміну рівня освіченості учнів, раціональне використання їхнього часу, збереження здоров'я та високу самооцінку. Деякі автори пишуть: “Якість і ефективність – це, насамперед, суспільні дисциплінарні категорії. Перша з них має філософську основу, джерело другої міститься в управлінні. У категорії якості втілюється соціальне замовлення на навчально-виховну діяльність, це своєрідний суспільно необхідний ДОСТ на кінцеві результати школи”. “Якість – та чи інша властивість, достоїнство, ступінь придатності чого-небудь”. “Якість об’єкта виявляється в сукупності його властивостей. При цьому об’єкт не складається з властивостей, не є своєрідним “пучком властивостей”, а володіє ними: <...> існують не якості, а тільки речі, що володіють якостями, і при цьому нескінченно багатьма якостями”.

Щоб забезпечити ефективність управління, необхідно, перш за все, знати його методологічні та теоретичні основи. Отже спробуємо з’ясувати сутність і специфіку поняття “управління”, розглянувши різні погляди щодо його визначення. П. Друкер зазначає: “Управління – це особливий вид діяльності, який перетворює неорганізований натовп в ефективну, цілеспрямовану і продуктивну групу”.

В.Г. Афанасьєв зауважує: “Управління – це, передусім, усвідомлена діяльність людини, яка має певну мету. І не просто діяльність, а той особливий її різновид, який пов’язаний із виробленням виконання, з організацією, спрямованою на втілення виконання в життя, з регулюванням системи до відповідної до заданої мети, до підбиття підсумків діяльності, до систематичного отримання, переробки та використання інформації” [1]. Б.А. Гаєвський говорить: “Процес управління є впорядкуванням системи”. У філософському словнику зазначено: “Управління – елемент, функція організованих систем різної природи (біологічних, соціальних, технічних), що забезпечує збереження їх певної структури, підтримку діяльності, реалізацію їх програм і мети”. Г.В. Єльнікова наголошує на тому, що “управління – це особливий вид людської діяльності в умовах постійних змін внутрішнього та зовнішнього середовища, який забезпечує цілеспрямований вплив на керовану систему для збереження і впорядкування її в межах заданих параметрів на основі закономірностей її розвитку та дії механізмів самоуправління”. Б.М. Андрушків, О.Є. Кузьмін засвідчують: “Управління – це цілеспрямована дія на об’єкт з метою зміни його стану або поведінки у зв’язку зі зміною обставин”. І.Ф. Ісаєв відзначає: “Під управлінням взагалі розуміється діяльність, спрямована на вироблення рішень, організацію, контроль, регулювання об’єкта управління відповідно до заданої ме-

ти, аналіз і підбиття підсумків на основі дострокової інформації”. В.С. Лазарєв говорив: “Управління – це безперервна послідовність дій, що здійснюється суб’єктом управління, у результаті яких формується і змінюється образ керованого об’єкта, встановлюються цілі спільної діяльності, визначаються способи їхнього досягнення, розподіляється робота між її учасниками та інтегруються їх зусилля” [5, с. 17].

М. Альберт, М. Мескон, Ф. Хедоурі зауважують на тому, що “управління – це процес планування, організації, мотивації і контролю, необхідний для того, щоб сформулювати і досягти цілей організації”. В.П. Жигалов, Л.М. Шимановська говорили: “Управління – складний соціально-економічний процес. У широкому розумінні слова він означає вплив на процеси, об’єкти, системи з метою збереження їхньої сталості або переходу з одного стану в інший згідно з поставленими цілями”. На нашу думку, управління освітою означає керувати всіма компонентами, які її формують, а саме: ресурсами освіти, що включають інформаційно-методичну базу, персонал, фінанси; безпосереднім освітнім процесом, тобто технологією навчання. Саме це найчастіше називають педагогічним менеджментом; правильним використанням продукту освіти; кадровими питаннями. Оскільки освіта є сферою міжособистісної взаємодії, кадри вирішують все – не лозунг, а керівництво до дії менеджера освіти.

У філософському словнику зазначено: “Під соціальним управлінням розуміють вплив на суспільство з метою його упорядкування, збереження якостей, специфіки, удосконалення і розвитку. Це необхідна властивість будь-якого суспільства і витікає з його системної природи, суспільного характеру праці, необхідності спілкування людей у процесі праці та життя, обміну продуктами їх матеріальної та духовної діяльності”.

В.В. Крижко, Є.М. Павлютенков наголошують: “Управління – це: процес впливу на систему з метою переведення її в новий стан або для підтримки її в якомусь установленому режимі; цілеспрямована діяльність усіх суб’єктів, спрямована на забезпечення становлення, стабілізації, оптимального функціонування і розвитку школи; цілеспрямована й чітко скоординована робота вчителів і колегіальних органів школи та інших навчальних закладів, підприємств, установ і громадськості, що являють собою керовану систему з комплексного створення всіх умов, необхідних для досягнення кінцевої мети виховання і навчання школярів” [4, с. 7]. А.Л. Свенцицький говорив: “Соціальне управління – цілеспрямований, планомірний і систематичний інформаційний вплив суб’єкта управління на його об’єкт з коригуючим врахуванням змін, що відбуваються в останньому”. Безумовно, при оцінюванні якості освіти спочатку треба проаналізувати й оцінити якість мети. Якщо цілі сформульовані некоректно, то про якість не може йтися зовсім, бо під ці неправильні цілі вибиратимуться й відповідні їм неправильні методи, форми, засоби та ін., тому й результати освіти не будуть позитивними.

Якщо якість – це відношення результату до мети, то ефективність – це відношення результату до витрат. Чим більше держава витрачає коштів

на освіту, тим вищою буде якість життя. При визначенні ефективності управління освітою відношення результатів до витрат визначається не арифметичною дією, а порівнянням витрат за інших результатів. Спочатку визначають сферу, в межах якої будь-які результати вважаються оптимальними, та сфера, в межах якої всі витрати визначають припустимими або мінімально необхідними, тобто оптимальними. Оптимальними визначають витрати в тому випадку, коли вони не перебільшують раніше запланованих, тобто відповідають їм.

Висновки. Якщо результати максимально можливі для конкретних умов або відповідають заздалегідь заданим критеріям, а витрати мінімально необхідні або не виходять за межі можливостей, то ефективність управління визначається найвищою, тобто оптимальною. Але тут треба зауважити, що йдеться не про загально мінімальні, а про мінімально необхідні витрати, тобто поріг умов, витрат, нижче за який навіть мінімальна якість стає недосяжною. Ефективне управління завжди має на увазі мінімально необхідні витрати сил, коштів, ресурсів, а також часу, а не мінімальні витрати взагалі.

Список використаної літератури

1. Дмитренко Г.А. Цільове управління: вимірювання результативності діяльності учнів і педагогів : навч.-метод. посіб. / Г.А. Дмитренко та ін. – К. : УПККО, 1996. – 84 с.
2. Калініна Л.М. Структура і змістове наповнення автоматизованої системи управління школою / Л.М. Калініна // Стратегія управління закладами освіти : матеріали IV Міжнар. наук.-практ. конф. 7–9 груд. 2005 р. – К. ; Ніжин ; Чернігів, 2005. – С. 60–64.
3. Мармаза О.І. Інноваційні підходи до управління навчальним закладом / О.І. Мармаза. – Х. : Основа, 2004. – 240 с.
4. Павлютенков Є.М. Основи управління школою / Є.М. Павлютенков, В.В. Крижко. – Х. : Основа, 2006. – 176 с.
5. Смолюк А.А. Директор-менеджер / А.А. Смолюк. – Рига, 1997. – 92 с.

Окса М.М. Проблема образования в управлении учреждением образования
В статье выяснены проблемы качества образования в управлении общеобразовательным учреждением.

Ключевые слова: качество образования, управление, социальные ценности.

Oksa M. Problem of education quality in the management of educational institution

In the article the problem of quality education in the management of schools of education.

Key words: quality of education, management, and social values.